

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku M. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przy uczestnictwie Syndyka masy upadłości Zakładu [...] P.. [...] Spółki jawnej w
upadłości likwidacyjnej w B., Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w
R., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. Oddział w O., A. Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w U., Banku [...] Spółki Akcyjnej w W. (następca
[...] Banku Spółki Akcyjnej w W.), A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
i Z. K.

o wpis własności i wykreślenie wpisów w działach III i IV,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt XV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika A. Spółki z
o.o. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości

lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 626² § 3, art. 626⁸ § 2, art. 626⁹, art. 208 § 1 pkt 5 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c., naruszenie art. 229 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. oraz naruszenie art. 31 ust. 1 u.k.w.h.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił potrzebą wykładni budzącego jego zdaniem poważne wątpliwości przepisu art. 626⁸ § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., występuje wtedy, gdy w odniesieniu do określonych przepisów brak jednolitej lub utrwalonej judykatury albo gdy przyjęta w orzecznictwie wykładnia jest kontrowersyjna. Skarżący powinien przytoczyć argumenty przemawiające za ujednoliceniem lub zmianą dotychczasowej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14).

Wniosek skarżącego powołujący się na potrzebę wykładni art. 626⁸ § 2 k.p.c. nie spełnia wskazanych wymagań. Co do przyjmowanej w orzecznictwie wykładni art. 626⁸ § 2 k.p.c. zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 384/14, 8 października 2014 r., II CSK 54/14 i 25 września 2014 r., II CSK 722/13. Zaskarżone postanowienie pozostaje w zgodzie z tą wykładnią, a w skardze kasacyjnej na to postanowienie brak argumentów mogących uzasadniać ponowne podjęcie przez Sąd Najwyższy wykładni art. 626⁸ § 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 7 pkt 5 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu

(Dz. U. 2013.490) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).

l.n